

II.

„Žena je nejbližší tomu být nahá, když je dobře oblečená.“

*Coco Chanel (1883–1971),
francouzská módní návrhářka*

MARIE

„Františko moje milá, to jsem ráda, žes mi to vzala, mám něco urgentního a jedině ty mi můžeš pomoci, protože na nikoho jiného bych se s tím ani obrátit nemohla. Všichni by si mysleli, že jsem zešílela.“

„Nemluv zbytečně a rovnou řekni, oč ti jde, nemůžu moc dlouho diskutovat, jsem v nemocnici u manžela..“

„No právě, to jsem si myslela, a proto volám. Víš, potřebovala bych na pár hodin půjčit byt. Přihodilo se mi něco dost nečekaného a vlastně za to můžeš ty, protože kdyby nebylo včerejšího večírku, nikdy bych nic takového nepotřebovala.“

Františce bylo všechno hned jasné, odjakživa poměrně rychle chápala. Všimla si, jak se včera Marie výborně bavila s Arnoštem a nikoho jiného k tomu nepotřebovali. Neušlo to ani ostatním a nejspíš jim to okouzlení všichni přáli, protože v jejich věku už se všechno bere s velkým pochopením. Pro každého

z nich je v tom totiž určitá naděje, že když tihle dva, tak proč příště třeba ne oni? Touha po spřízněné duši člověka neopouští v žádném věku a pro Františku bylo takové zjištění dost překvapivé, protože v mládí se domnívala, že láska, zamilování a sex se týká jenom mladých lidí a někdy kolem čtyřicítky je s tím konec. Nikdy ji ani nenapadlo, že by její rodiče mohli něco takového v ložnici provozovat, ovšem dneska už ví, že dokud člověk žije, tak chce mít vedle sebe někoho, s kým může být sám sebou a dělat to, co je oba těší. Ať už je to cokoliv.

„Jasně, ale musíš si sem přijet pro klíče,“ šla Františka rovnou k věci a chtěla Marii vysvětlit cestu k nemocnici, ale ta ji překvapila.

„Už jsem na parkovišti před hlavním vchodem, jen mi řekni, kde přesně tě najdu..“

Marie byla na jednu stranu ráda, že se ve Františce nezklamala. Vždycky to byla fajn ženská a na léta, která s ní prožila ve společné kanceláři státní instituce, ráda vzpomínala. Františka uměla vtipně vykládat o svém životě s Františkem, kolikrát Marii tak rozesmála, až jí tekly slzy. Samozřejmě věděla, že to zřejmě nebude mít s takovým cholerikem jednoduché, ale ona dokázala brát všechno sportovně, tedy i svého manžela, o kterém se proslýchalo leccos. Ale aspoň se u ní doma něco

dělo. Marie byla už mnoho let rozvedená, manželství se jí rozpadlo po pár letech, respektive opravdu po dvou. Syn ještě ani nechodil, když její manžel a otec jejího jediného dítěte odešel hledat sám sebe, protože vedle ní se dusil. S Marií se dal dohromady jenom proto, že ho opustila jeho velká studentská láska a on se jednak potřeboval vyléčit ze žalu, hlavně však chtěl té své bývalé ukázat, že není na světě jediná. Navíc, když může ona, tak on taky...

Marie to brala jako dvojnásobnou zradu. Té první se dopustil už tím, že si ji vzal, aniž by jí řekl něco o svých pravých důvodech, tou druhou byla lehkost, s jakou od ní a od malého syna odkráčel. Faktem ale je, že kromě syna po něm Marii zbyl malý byt, který jim přenechala jedna z manželových příbuzných, když se přestěhovala do zahraničí. Respektive je do svého bytu přihlásila a byt později přešel na ně. Tak to tehdy se státními byty chodilo. A když se poměry změnily a byty se privatizovaly, Marie si ho samozřejmě koupila. To už v něm ale řadu let bydlela se synem sama a ke cti bývalého manžela přičítala, že se o bytě nikdy ani slovem nezmínil.

S odchodem manžela se brzy vyrovnala, vždyť si na něj ani nestačila zvyknout. Kvůli bytu se brali krátce po seznámení, pak se potýkala s rizikovým těhotenstvím, načež ji zase naplno zaměstnávala péče o malé dítě, které víc řvalo, než spalo, a ještě špatně přibývalo na váze. Takže si ani nevšimla, že se manžel doma moc

nezdržuje a že začal opět vídat svou dávnou lásku, které se vztah rozpadl a chtěla se k němu vrátit.

Teď už si na něj Marie vzpomněla jen málokdy, navíc ho léta neviděla. Kdyby od něho pravidelně nechodily alimony, asi by ho ze svého života už dávno vymazala. Viděli se po více jak čtvrt století na svatbě jejich syna. K překvapení všech přijel a nikdo ho nepoznal, ani ona, ani syn, musel se jim představit. Byl trochu naměkko, mrzelo ho, že nebyl na synově maturitním plese, ani se nedostavil na jeho promoci, ač ho pokaždé pozvali. Ale prý se styděl, že syna celá léta zanedbával. Omluvil se i Marii za své někdejší chování a projevoval snahu o nějaké sblížení. Ale Marie na to nereagovala, nechtěla, aby jí vyprávěl o svém životě, neměla pocit, že by mezi nimi bylo něco nedořešeného.

Na život ve dvou jenom se synem si poměrně rychle zvykla. Tu a tam se s někým sblížila, protože byla pohledná a ženatí kolegové se s ní občas rádi někde sešli, jelikož byla vždy upravená, měla dobrou postavu a pěkně se s ní povídalo. Zřejmě mnohem líp než doma s jejich manželkami, s nimiž si možná už všechno podstatné řekli. A ze všeho nejraději se s ní zavírali o samotě na sto západů. To bylo většinou tehdy, když Mariin syn odjel na školu v přírodě nebo na sportovní soustředění, což se stávalo naštěstí dost často, protože syn byl sportem posedlý, hrál hokej, tenis, tu a tam i šachy. Byl soutěživý, rád vyhrával, a tak ho školy, které navštěvoval, velmi často vysílaly na nejrůznější klání. Marii ženatí

kolegové vyhovovali, nekomplikovali jí život. I když se k ní občas některý milenec chtěl nastěhovat, což mu nicméně vždy dokázala poměrně rozumně vysvětlit. Svou svobodu milovala a nic jí nescházelo. Se synem vycházela dobře, netrápil ji a ona jeho také ne. Navíc jí ani jednou neřekl, že by postrádal tátu.

Odchod syna s ní taky nijak výrazně nezamával, vždycky počítala s tím, že jednou odejde, a byla ráda, že je samostatný a celkem dobře si v životě vede. Moc se nevídali, brzy po svatbě se mu narodilo dítě, k tomu měl náročné zaměstnání a samozřejmě sport, ten k jeho životu prostě patřil. Věděli však o sobě a aspoň dvakrát týdně si zavolali. Marie se občas přijela podívat na svého vnuka, ale nikdy se dlouho nezdržela, protože ctěla zásadu, že jenom krátká návštěva potěší. A díky tomu byla oblíbená u své snachy.

Marie byla aktivní žena a mohla za to hlavně její povaha, díky které se ráda pouštěla do nových věcí. Odjakživa, snad od svých prvních kroků. Byla sběratelkou zážitků, jak o sobě často říkala a všichni z jejího okolí s tím souhlasili. Jezdila na výlety, chodila cvičit, tančit, milovala jógu, plavání, turistiku, dobře lyžovala, v létě jezdila k moři, kde se vášnivě potápěla. Měla široký okruh přátel. S jednou partou sportovala, s další chodila za kulturou, s jinou zase k moři... Zkrátka, nenudila se.

Když ji Františka pozvala na večírek, aby se po letech opět setkali bývalí kolegové, kteří spolu prožili na

jednom pracovišti spoustu let, neváhala ani chvíli. Nikdy nic neodmítla, protože člověk přece dopředu neví, oč by se mohl připravit. Život máme jenom jeden a na odpočinek bude dost času po smrti – tohle si Marie říkala pokaždé, když potřebovala sama sebe přesvědčit, že ten televizní seriál opravdu vidět nemusí, protože nit neztratí, ani když pár dílů vynechá.

Na večírku si sedla vedle Arnošta hlavně proto, že vedle něho byla volná židle. Pochopitelně ho znala, pracoval sice ve vedlejší kanceláři, ale stále se při nej-různějších příležitostech potkávali, hlavně na oslavách svátků, narozenin, rozvodů, sňatků. Pořád bylo co slavit. I když šlo o poměrně nudnou instituci, sešla se tam parta lidí, co si rozuměli, celkem dobře spolu vycházeli a nešli si vzájemně po krku. Ani k tomu nebyl důvod, protože platy byly pevné a odměny pro všechny stejné...

Nešlo o žádné divoké mejdany do noci, ale jen o takové kratší přesčasy, protože všichni měli své povinnosti. Museli vyzvednout děti, nakoupit, dojít na poštu a podobně. Takže šlo o taková maximálně dvouhodinová posezení u skleničky, kdy se trochu bilancovalo, trochu žertovalo, trochu pomlouvalo a trochu flirtovalo, protože v jejich sektoru byli muži a ženy v rovnováze, takže se to nabízelo.

Jen Arnošt byl takový odtazitý, a když u toho náhodou nebyl, hodně si o něm ostatní povídali. Na rozdíl od zbytku se s osobními problémy neshovával, vlastně

o svém soukromí vůbec nemluvil. Bylo to divné, vypadal dobře, každá ženská ho hned zaregistrovala a dala by si říct, ale on nikdy žádné o nic neřekl, nikdy se s nikým nezapletl. Když se někdy některá z kolegyň, lehce povzbuzená alkoholem, o něco pokusila, po Arnoštovi sjela její snaha jako kapka vody po sklenici, a každá se už příště věnovala radši někomu jinému.

Ne snad, že by Arnošt nebyl zábavný, to ano, uměl vyprávět anekdoty, měl přehled, byl sečtělý a vyznal se v muzice. Hodně cestoval, měl tedy o čem vyprávět a vlastně se pokaždé postaral o obstojný program, když třeba zábava vázla. Vždycky se však pohyboval v mantinelech, jimž se kdysi říkalo dobré mravy, ale v podstatě to nikomu neimponovalo. Chlapi si říkali, že je blbec, ovšem na druhou stranu byli rádi, že jim nepřekáží, ženské si zase mysleli, že je buď na kluky, nebo impotent. Sice věděli, že je ženatý a má dítě, ale to tehdy před lety nepředstavovalo žádnou komplikaci. Jiná sexuální orientace byla považována za velký problém.

„Asi ho příroda příliš neobdařila,“ řekla jednou některá z kolegyň, když hodnotily druhý den předchozí večírek, a pochlubila se poznatkem z nějaké vědecké studie tvrdící, že i u hodně vysokých chlapů nemusí být nutně pravidlem jejich výšce úměrný pohlavní orgán.

„Ale to může být jenom optický klam. Je vyvinutý normálně, jen vzhledem k jeho dvoumetrové výšce se to tak může jevit,“ dodala další a o téma dne bylo

postaráno. Na program přišla i velikost nohou a od nich se odvíjející míry a podobně. Pochopitelně se hned při nejbližší příležitosti Arnošta zeptali, jaké číslo bot nosí, a jeho to pobavilo.

„Vím, kam míříte, ale tahle teorie neplatí, to už bylo prokázáno, velikost nohy s žádnou jinou tělesnou součástí spojitost nemá,“ smál se Arnošt, zvědavá kolegyně se lehce začervenala a tím byl průzkum ukončen. Velikosti nohou ostatních kolegů nebylo nutné prověřovat, protože o jejich vybavenosti existovaly celkem přesné informace. Skoro každá z nich měla s někým z kolegů osobní zkušenost. Prostě jejich kolektiv byl velmi soudržný, a možná i proto málokdo odešel pracovat jinam.

Marie se večírků zúčastňovala také, ale spíš jenom jako glosátorka, nikdy se s žádným svým osobním zážitkem nesvěřila. Kolegyně se domnívaly, že asi na sex nebude, ostatně kdyby byla, tak by nežila sama jenom se synem. Velice by se ovšem divily, kdyby věděly, jak je to doopravdy. V podstatě mohla posoudit téměř všechny své kolegy, protože jejich kolektiv byl poměrně stabilní, ostatně zabývaly se statistikou a tuhle specializaci vyžadují jenom na vybraných pracovištích. A tak se jeden čas sblížila s jedním, pak je to oba přešlo a sblížila se zase s někým jiným. Marie nevěděla, jestli si pánové o svých milostných zážitcích vyprávěli, nejspíš však ne, protože se jí o tom nikdo z nich nikdy nezmínil. Ani ona se nesvěřovala a oni si toho cenili.